

lig Næringsbrug, altsaa konkurrere med den enkelte Købmænd og tage Avance paa de Varer, som de indløbe, saa vil jeg vel ikke forbyde dem det, men blot have, at de skulle gaa ind under den samme Ret, som gælder for alle andre næringsdrivende og betale Stat. Jeg ser ikke, at der i saa Fald er Anledning til at behandle dem anderledes end andre Aktieselskaber, for det ere de i Virkeligheden i det Øjeblik, de tage Avance. — Naa, som den højtærede Minister udtalte, det er jo maaske ikke saa ganske let at faa det, jeg her har udtalt, anerkendt fra alle Sider; vi maa altsaa, som saa ofte i Verden, finde paa, hvad man kalder en *modus vivendi*, det vil sige en Maade at komme over Vanskelighederne paa og dog saa Tingene til at gaa. Det Forsøg, der i den Retning er gjort her i Loven, vil jeg foreløbig sige just ikke tilfredsstillende mig, men det kan jo være, at det Udvalg, der kommer, i saa Henseende vil være heldigere, naar det blot fastholdes, at virkelig Forbrugs- og Produktionsforeningerne, som ikke foretage andet end Fordeling mellem Medlemmerne, maa være fri for enhver Stat; da dette er den frieste og lovlige Handling, man kan foretage sig. Drive de derimod Virksomheder med Avance, bliver det vel ikke en ulovlig Handling, men en Handling, som maa bestattes i Lighed med, hvad en lignende Forretning, drevet af Enkeltmand, bestattes med.

Dertil skal jeg indskrænke mig, idet jeg beder undskyldte, at det dog alligevel blev noget længere, end jeg oprindeligt havde troet.

Judenrigsministeren (Hørring):

Det ærede 3dje Medlem for 1ste Kredss (Fussing) rettede en Forespørgsel til mig om Forstaelsen af Reglen i § 19 om Beregningen af Nettoindtægten. Det er et Forhold, som i øvrigt det ærede Medlem fra 1ste Kredss (Det. Hansen) allerede tidligere har været inde paa, men som jeg ikke den Gang fik Lejlighed til at udtale mig om. Jeg skal for Øjeblikket indskrænke mig til at sige, at efter min Opfattelse maa vedkommende være berettiget til at afstrive for Forringelse paa Maskiner, Inventar og deslige, som kan henregnes til Driftskapital, men ikke paa andet. — Bestemmelsen i § 2 om Skibe har sin Historie, idet den skyldes et Andragende, der indkom i Fjor fra Færø

Skibsrederforening, og som navnlig henviste til den Tvivl, der var om, hvorledes Skibe skulde betragtes i den Henseende.

Vi ere vel nu ved Slutningen af denne Forhandling, som jo har vist, at vi her staa temmelig skarpt mod hinanden, hver med sine Meninger. Enighed have vi vel ikke opnaaet under Forhandlingerne her, i alt Fald ikke om andet end maaske dette, at hvis man vil foretage Forandringer i Regeringsforslaget i de Hovedpunkter, som Forhandlingen navnlig har drejet sig om, bliver det dog ikke saa let, som man troede den Gang, man gik til Forhandlingen. Nu faar jo det Udvalg, som jeg tænker bliver nedsat i denne Sag, se, hvad det kan udrette i denne Henseende.

Men med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der skal sætte Skatten i det Tilfælde, hvor der bliver Tale om at fordele den mellem Nærings- og Opholdskommunen, om det skal være Næringskommunen eller Opholdskommunen, vil jeg dog blot fremhæve een Ting, inden jeg slutter, og det er dette: Jeg vil bede Udvalgets Medlemmer om ikke at tænke paa dette simple Tilfælde, at en Mand bor ude paa Vandet og driver Næring inde i Købstaden, saa at han har hele sin Indtægt af den Næring; thi var der ikke andre Tilfælde her i Livet, som faldt ind under det Omraade, som her er Tale om, end netop dette, saa kunde vi nok klare Sagen. De Tilfælde, man skal tænke paa, er, at den vedkommende driver Næring i Købstaden, men i Landkredsen sidder med andre Indtægtskilder ved Siden af, saaledes at den Næringsindtægt, han drager af Købstaden, kun er en Del af hans Indtægt. Og endvidere skal man holde sig dette ikke sjældne Tilfælde for Øje, at vedkommende driver udstrakt Næring i sin Opholdskommune, men tillige har Filiationer i flere andre Kommuner, saaledes at man faar en Flerhed af Næringskommuner over for Opholdskommunen. — Endelig kunde man maaske ogsaa stænke det Forhold en Tante, at naar Næringskommunen selv saaledes vilde søge at drage den næringsdrivende fra Opholdskommunen over til sig og fuldstændig lægge alle Pligter paa ham, var det maaske ogsaa rigtigt at give ham de kommunale Rettigheder. Vil man ikke indrømme ham kommunale Rettigheder, nytter